Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Я думав, що він справді ангел, а то тільки прізвище таке.

перець

№ 13 (815). Рік видання 43-й Ціна номера 12 коп. КИЇВ. ЛИПЕНЬ 1969

ДЖЕНТЛЬМЕНИ БЕЗТОВАРНОЇ УДАЧІ

Одного пекучого літнього ранку на несудноплавній Ворсклі невідомо звідки з'явився піратський корабель із почорнілими від часу щоглами та залатаними вітрилами. Він пришвартувався до причалу для байдарок, після чого на полтавський берег зійшов рудий капітан у смугастому тільнику й резинових ботфортах і, притримуючи лівою рукою іржаву шаблю, а правою — зеленого папугу, що сидів на плечі й малозрозумілою мовою хрипко наспівував «Черемшину», почвалав до міста.

За півгодини рудий джентльмен ступив на територію фабрики хімічних побутових виробів.

— Привіт, колего, від морських волоцюг! — весело закричав він, з грюкотом розчинивши двері директорового кабінету.

— Від кого? — перепитав Григорій Іванович Каплун, зацікавлено розглядаючи незвичайного відвідувача.

— Від піратів, корсарів, каперів, флібустьєрів і взагалі — від усіх джентльменів удачі,— охоче пояснив гість і, кинувши на підвіконня шаблю, дістав із правого ботфорта просмалену люльку.— Знаєте, різні там шкоти, шпроти, фок-щогли, бомбрамстеньги і веселий Роджер під клотиком.

— Ви, товаришу, швидше кажіть, чого вам треба,— незадоволено мовив директор і відігнав зеленого папугу, який намагався тихцем залізти до його кишені.

— Я капітан Флінт — гроза морів і океанів. Либонь, читали в дитинстві пригодницьку літературу? Там про мене багато написано,— представився рудий візитер. — А до вас прибув за досвідом.

— Дуже приємно, товаришу Флінт,— розгублено сказав Григорій Іванович.— Але за яким досвідом?

— Та не лякайтеся,— заспокоїв його власник ботфортів.— Мене лише цікавить, як добувати чужі гроші мирним шляхом. Роки вже не ті, хочеться чогось спокійнішого. Як це у вас зветься — безтоварні рахунки, здається?

— А-а, так би й казали одразу,— пожвавішав директор.— Безтоварні рахунки — це можна. З великим задоволенням.

І Григорій Іванович, попередивши допитливого капітана про те, що часу в нього обмаль, бо він поспішає на нараду з питань наукового ведення господарства, тут же приступив до діла.

— Ми обходимося без абордажів і Роджерів,— популярно розпочав він.— У наш цивілізований вік ці примітивні аксесуари не проходять. Треба діяти інтелігентно й відносно чесно, щоб ваш фінансовий донор нічого не запідозрив. Приміром, наша фабрика виставляє Дніпропетровській базі по торгівлі господарчими товарами звичайний рахунок на 15.022 карбованці ще й 93 копійки за звичайну універсальну пасту. Незвичайне тут лише те, що ніякої пасти ми в Дніпропетровськ не посилали й посилати не думали. Нам потрібні гроші, і наївні господарники їх дають легко й довірливо. Зрозуміло, операція з безтоварними рахунками незаконна, але ж дає значні вигоди: таким чином ми ніби виконуємо план поставок, одержуємо певний прибуток, а головне — скільки хочемо використовуємо для своїх потреб чужі кошти.

— Геній! Жюль Верн! Призначаю вас своїм старпомом! — піднесено вигукнув рудий Флінт.— Ви у мене далеко підете, три холери, дві чуми!

— Стараємось у міру сил і можливостей,— скромно відповів Григорій Іванович.— А більше вакансій у вас немає випадково? Бо якось незручно перед іншими. Он колега Бєлобородов — директор Дніпродзержинського заводу «Лакофарба» — накрив безтоварним методом Василівську міжрайонну базу Запорізької облспоживспілки на 5.582 карбованці. Теж розмах! Або взяти друга Грищенка — керівника Вигодського лісокомбінату тресту «Прикарпатліс». Теж голова! Обідрав один із львівських промкомбінатів на сім з гаком тисяч за міфічний ліс. Я вже не кажу про такого визнаного майстра безтоварної справи, як директор Свалявської меблової фабрики Хаблюк. Той навіть поширив свою діяльність за межі нашої республіки. Дістався аж до Казахстану. Пообіцяв розкішні гарнітури, злупив гроші й негайно відсвяткував успішно завершену операцію. Ніяких меблів, як водиться, Казахстан не одержав.

— Беру всіх! — захоплено пообіцяв капітан — гроза морів та океанів. — Що то значить — технічний прогрес, тобто я хотів сказати — прогрес у техніці добування коштів. Але, дорогий старпоме, чим все-таки кінчаються безтоварні операції?

— В принципі — відповідальністю, однак...

— Ах, відповідальністю?! — закричав безстрашний Флінт. — Ні, щиро дякую. Краще вже розводити кактуси на безлюдному острові.

— Нам ще тільки відповідальності невистачало! — недорікувато зарепетував зелений папуга й сховався у капітана за пазухою.

— Лучче три холери й дві чуми разом, ніж одна відповідальність, — вигукував рудий гість, тікаючи з фабрики. Вже за півгодини піратський корабель підняв свої залатані вітрила й зник у невідомому напрямку.

Так і не встиг Григорій Іванович докінчити свою думку про те, що ніякої особливої відповідальності за безтоварні дії ніхто, дякувати богові удачі, ще не поніс. Тож і лякатися нічого.

В. ЧЕПІГА.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

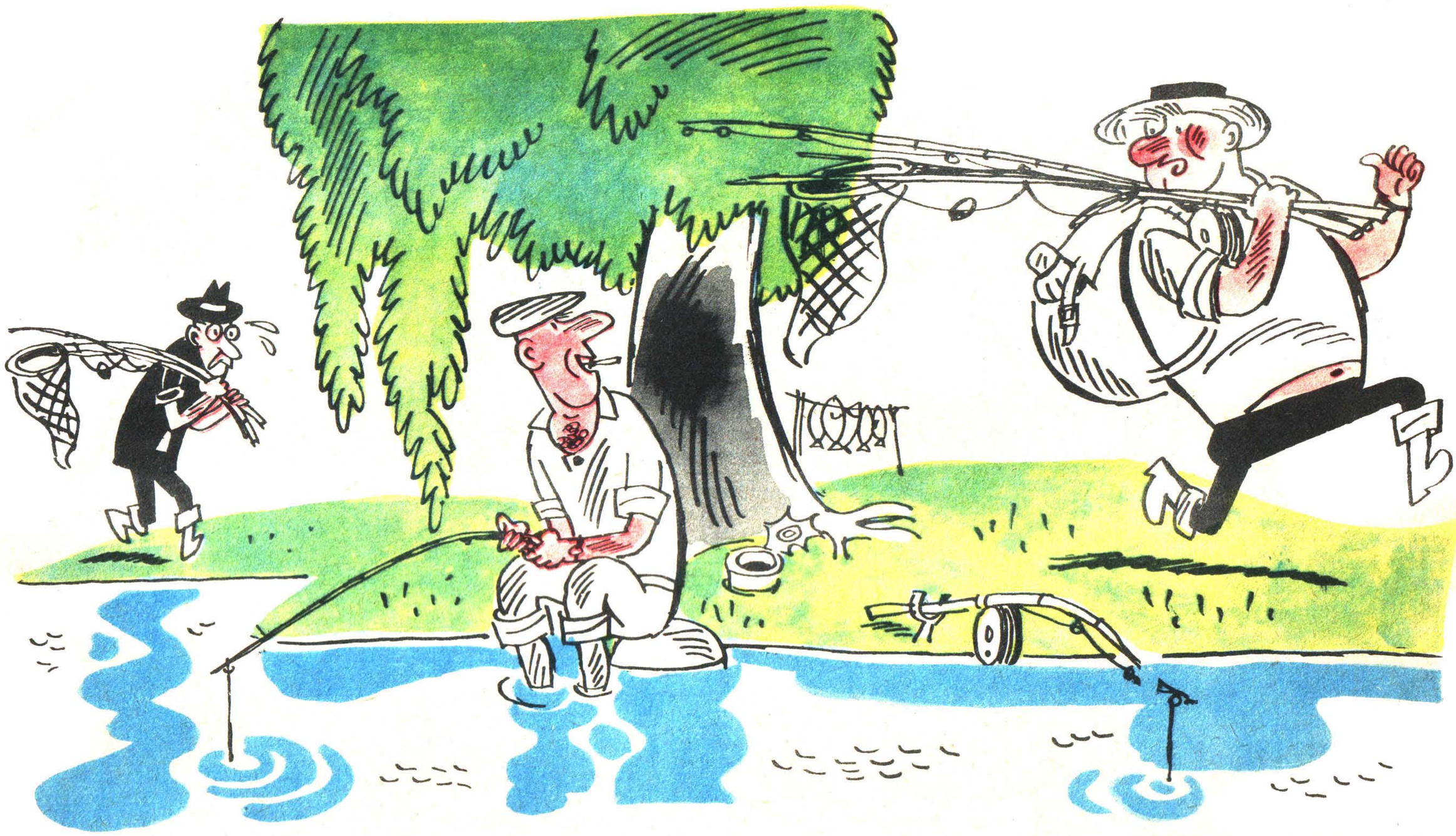

— Ти чого втікаєш?
— Он іде лікар, який мені вчора бюлетень виписував...

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Ну й головоломка: кому ж четверту путівку дати?

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Дружною сім'єю не тільки вдома, а й на роботі жило подружжя Яремчуків. Чоловік, Яремчук І., завідував магазином на території радгоспу «25 жовтня» Первомайського району Миколаївської області, а Яремчук Н., його дружина, тут же обіймала посаду продавця.

Злагодженість між ними була — куди твоє діло! Щось із кращих товарів поза крамницею збути — обов'язково радились між собою і завжди згоди доходили. Комусь із покупців відкоша дати, щоб не сунувся з своїми претензіями, — теж обоє дружно нападали.

Робітники радгоспу написали про це Перцеві.

Голова районного комітету народного контролю т. Садовник повідомив редакцію, що за порушення правил торгівлі подружжя Яремчуків від роботи в магазині усунено, щоб не плутали, де дружба, а де служба.

КЛУБ ГУБИТЕЛІВ ПРИРОДИ

АКТИВНИЙ НЕЙТРАЛІТЕТ

Що треба зробити, аби оперативно занапастити річку? Дилетант відповість, звичайно, по-дилетантському: не будувати очисних споруд. Спеціаліст скаже інше: не будуватимете очисних споруд — вас поб'ють; щоб більш-менш успішно нищити ріку, слід очисні споруди н е д о б у д у в а т и.

Дуже цінний експеримент у цьому плані провели на Болехівському шкірзаводі (Івано-Франківська область). Ще в 1958 році тут розгорнули будівництво очисних споруд, кошторисна вартість яких становила 517 тисяч карбованців. До 1963 року, вгативши половину цієї суми, частину збудували. І на тому роботи припинили, бо передумали розширювати завод.

Але завод, богу дякувати, й без того розширення щодоби акуратно вливає в річку Млинівку 500 кубометрів густо насичених органічними й хімічними речовинами відходів. Млинівці цього цілком вистачає, щоб вона стала повністю непридатною ні для пиття, ні для миття, ні для рибного життя.

А цінні (265 тисяч карбованців) недобудовані очисні споруди у стосунках заводу з річкою зберігають повний нейтралітет. Хоча від нейтралітету й самі страждають: частина їх уже зруйнована, бур'яном поросла. Що ж стосується директора заводу Василя Петровича Вінницького, то він теж зберігає нейтралітет. Правда, активний — в розумінні активного отруєння річки.

Отже, експеримент вдався. Що й дало Перцеві змогу присвоїти В. П. Вінницькому звання активного члена клубу губителів природи.

ЗАОЩАДЖЕНІ ГОДИНИ

Наш кореспондент передає з Залізничного району м. Києва:

Ця чутка облетіла все підприємство. Галина Цеберко сьогодні прийшла на роботу без... запізнення. Відірвавшись на мить од верстатів, друзі по цеху зустріли її дружними оплесками.

— Від сьогодні я вирішила ходити на фабрику пішки,— радісно сказала вона, — і не чекати 24-го трамвая. Це дасть змогу щодня заощаджувати півтори-дві години.

ПЕРША В СВІТІ...

Трест «Одесзалізобетон» довів до двору свого одеського деревообробного заводу план здачі металобрухту в кількості 70 тонн. Оскільки на заводі, крім металевих верстатів та дроту, яким в'яжеться ліс у вагонах, іншого металу немає, адміністрація вирішила здати металобрухт дерев'яними відходами, доведеними до металевих кондицій спеціальними хімікатами.

Це буде унікальна, перша в світі експериментальна партія дерев'яного металобрухту.

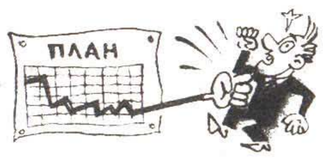

Є СВІТОВИЙ РЕКОРД!

м. КОНОТОП Сумської області. (Блискавка). Новий рекорд з важкої атлетики встановив В. Я. Пастернак — завгосп піонерського табору «Зірка». Обома руками він підняв (на території піонерського табору) 500 цеглин, 37 листів дахового заліза, багато інших будівельних матеріалів і все це скинув у себе на подвір'ї.

Побити цей рекорд поки що ніхто не насмілюється.

ЗОЛОТЕ ДНО

с. ПОТАШНЯ Бершадського району Вінницької області. (Наш кор.). Цілий день тривали пошуки голови тутешнього колгоспу П. Й. Корчака. Тільки надвечір його було знайдено на дні колгоспного ставка.

— Золоте дно! — заявив Петро Йосипович кореспондентові ТАП. — Коли й далі так діло піде і ніхто нас не примусить заповнити колгоспні ставки водою, то таланти, які ми тут вирощуємо, завоюють нашому колгоспу геть усі золоті медалі на конкурсі жаб'ячого співу.

ПОВТОРЕННЯ РЕКОРДУ

Як передає наш кримський кореспондент з Чорноморського району, місцеві любителі спорту буквально переповнені почуттями. Ніколи ще за їхньої пам'яті рідний район не ставив спортивних рекордів у масштабі області. І, нарешті, поставив. Вірніше, повторив рекорд, який до сьогодні належав Красноперекопському району: як по селищах не шукали, як по радгоспах не перевіряли — жодної спортивної споруди в районі знайти не змогли!

НЕБУВАЛИМИ ТЕМПАМИ

БОБРИНЕЦЬ (Кіровоградська область). Визначного успіху домоглася Бобринецька міська рембуддільниця (виконроб Л. Мазуркевич). Розпочавши в березні 1966 року ремонт трьох класних кімнат місцевої восьмирічної школи № 2, вона веде тут роботи небувалими темпами — за три з лишнім роки ще не закінчила ремонту жодної кімнати.

Дружні шаржі А. АРУТЮНЯНЦА

Заслужена артистка УРСР Клавдія РАДЧЕНКО.

Художник Лев КАПЛАН.

Поет Іван ДРАЧ.

ЩО ТО ЗНАЧИТЬ КМІТЛИВІСТЬ

До редакції надійшов лист з Харкова. Приїхав я у Харків і подзвонив авторові листа.

— Ви приїхали? — зрадів він.

— Так, приїхав і хотів би з вами зустрітися.

— З великим задоволенням! — вигукнув він.— Адресу мою ви знаєте. Тільки є у мене одна просьба! Якщо вам не важко, звичайно...

— Будь ласка,— з готовністю погодився я, хоча й не уявляв, про що мова.

— Даруйте за нахабство, але, якщо можна, захопіть з собою, будь ласка, буханець хліба. Бо я щойно повернувся з роботи, а дома ні крихітки.

— Про що мова, неодмінно захоплю! — пообіцяв я і повісив трубку.

Що то значить надмірна делікатність, — думав я, поспішаючи до найближчого хлібного магазину, — така дрібниця, а він вибачається, ніби йдеться про казна-що!

Зійшовши з трамвая в Орджонікідзевському районі, я відразу ж побачив вивіску «Хлібний магазин № 7».

Продавщиця люб'язно зустріла мене і спитала:

— А що вам треба?

— Не за цвяхами ж до вас приходять?

— А,— зрозуміла продавщиця,— ви не тутешній. Усі жителі нашого району знають, що в післяробочий час хліба у магазині не буває.

У перехожого цікавлюсь:

— Де тут поблизу хліба можна купити?

— Хліба? — замислився перехожий. — Донедавна можна було в магазині № 26. Але тепер там овочі продають. Є ще невеличкий магазинчик № 4. Та коли він працює, невідомо. У всякому разі після п'ятої вечора там завше — замок. Особисто я купую хліб у районі селища Східне...

Увесь район селища я обійшов вздовж і впоперек. Завітав до трьох хлібних магазинів, але хліба так і не знайшов.

Якийсь добрий чоловік порадив мені «підскочити» в центр міста. Та коли я «підскочив» у центральний хлібний магазин, — на дверях висіла табличка «Зачинено». Була десята година вечора.

до ранку. Вже якось, думаю, протримається.

А вранці рівно о восьмій я був у хлібному магазині № 63 по вулиці 23-го серпня.

— Сідайте,— гостинно кивнула продавщиця і показала на ящик у кутку.

— Спасибі, й постояти можу.

— Довго стояти доведеться,— попередила вона.— Хліб тільки о десятій привезуть.

— У вас же написано, що магазин працює з восьмої.

— Працює з восьмої, а привозять о десятій.

— Хто привозить?

— Коли як. Або другий, або третій, або п'ятий хлібозавод; чи пекарня або перша, або четверта, або шоста. І всі з запізненням.

Набираю номер телефону нашого дописувача:

— У мене є цікава пропозиція,— кажу,— позичте хліба в сусідів.

— Спасибі,— відповідає дописувач, — хліб уже є. Тільки до вас ще одне прохання... Якщо не образитесь...

— Не ображусь,— пообіцяв я.

— То захопіть, дуже прошу, півлітра молока. Для дитини.

— З великим задоволенням,— погодився я і подався до найближчого молочного магазину.

У найближчому молока не було. Я ходив з одного магазину в інший і скрізь замість молока одержував відповідь:

— Буде після десятої.

Виявляється, молоко привозять через дві години після відкриття магазину. Потім майже годину оформляють документи.

З дев'ятої у автора листа починався робочий день. І я вирішив відкласти свій візит до вечора.

Увечері молока теж не знайшов.

— Протягом дня намагаємося все продати, щоб продукти не псувалися,— пояснювали мені в магазинах.

— І не треба молока, згущеним обійдемося,— спокійно сприйняв моє вибачення дописувач. — От, може, вам трапиться дорогою овочевий магазин, то купіть цибулі. Тут я суп почав варити, а цибулю купити забув...

Не купив я цибулі. Якийсь перехожий послав мене в магазин № 72 на Цукрозаводську вулицю. Виявляється, недавно овочевий відділ у магазині закрили. Замість овочів — вино на розлив.

— Ви у магазин № 6 Ленінського райхарчоторгу підіть,— порадили мені,— це недалеко.

У магазині № 6 овочів теж не було. Тепер тут було тільки пиво.

Не знайшов я цибулі і в магазині № 8 Комінтернівського райхарчоторгу. Колись це був найбільший овочевий магазин у мікрорайоні. Потім його закрили, й відтоді за овочами доводиться їздити за 7 кілометрів.

За сім кілометрів я не їздив. Сил не було. Пішов у гості до автора листа.

— Ви, звичайно, здогадалися, що всі мої просьби — жарт. Можливо, не дуже дотепний. Просто хотілося, щоб самі познайомилися з чудесами харківської торгівлі, про які я писав до редакції. Бо ж мій лист міг здатися вигадкою...

В міському управлінні торгівлі я одержав вичерпні відповіді на всі запитання.

— Овочі? Цього року ми продали і збираємося продати на багато тисяч тонн більше, ніж у минулому.

— Хліб? І по кількості, і по асортименту план виконуємо й перевиконуємо.

— Молоко? Наші молокозаводи працюють безперебійно.

— Але як все це потрапляє на стіл харків'ян, коли вранці продуктів у магазинах **ще** немає, а увечері **вже** немає?

Я спитав і негайно ж знайшов відповідь. Точніше, побачив її в сумках і авоськах жіночої половини управління. З них стирчали батони й хлібини, пляшки з кефіром і ряжанкою, морква і цибуля. Тільки-но закінчилась обідня перерва...

Що то значить кмітливість! З найскрутнішого становища завжди можна знайти вихід!

Цей мій умовивід гаряче підтримав начальник управління торгівлі міста О. І. Миронов.

Ю. ПРОКОПЕНКО.

м. Харків.

Юрій ГЕРАСИМЕНКО

ХЛОПЧИКИ-МАЛЬЧИКИ

Мимо книгарні «Поезія»
В кафе елегантне «Ліра»
Ходять хлопчики-мальчики,
В очах — нетутешній сум...
Мугикають модний шлягер
І запивають кефіром
Таку — традиційну,
смажену,
Тутешню ж таки, ковбасу.

Усе вони чули-бачили,
Все звідане вже, все знане.
Говорять: «Уільям Шéкспір»...
І Мóцарта звуть — Моцáрт.
О джерело пізнання —
Блакитний туман екрана!
О вища,
телевізійна
Освіта!
Це вам не жарт!

Фрейд, Ніцше, Уайльд і Кіплінг...
Вхопили всього потроху.
А як прочитали Кафку, —
Завершили навчання:
— Вершина! Куди вже далі?!
Месія! Співець епохи!
Хто поряд? Сіра сірятина!
Трухлявина, порохня...

Усі вони проти сірості:
«Хай буде строкато, різко!
Нехай кольори скрегочуть,
Мов джазовий дисонанс!
Що? Кажете не второпає
Свинарка якась? Ориська?
Подумаєш, чи й не критик!
Нехай доросте до нас!»

Плюються хлопчики-мальчики
І згадують гнівом щирим
І темну оту Ориську,
Й немодну її косу,
І всю «Україну-провінцію»...
І запивають кефіром
Таку —
українську, смажену,
Орисину ковбасу...

м. Харків.

НОВИЙ ВАРІАНТ СТАРОЇ БАЙКИ

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

Щука: — Робіть зі мною що хочете, тільки не кидайте в цю річку.

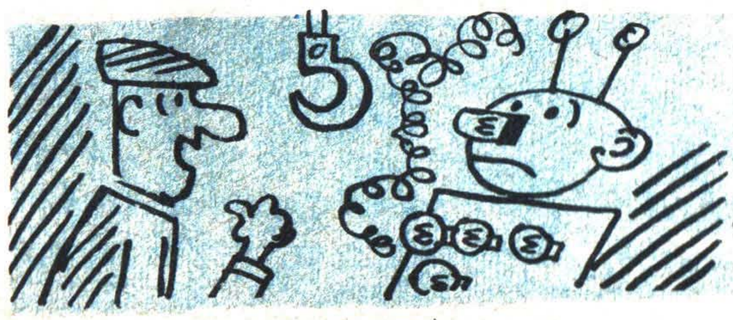

ЯК МАРСІЯНИН ПОГОРІВ

Віктор ПІЦІГОЙ • ГУМОРЕСКА

Я страшенно люблю побалакати з ким-небудь. Хоч би й з марсіянином...

Правда, з марсіянами ще не часто доводиться зустрічатись на дозвіллі. Та оце недавно один прителіщився прямо на роботу до мене.

Ви ще не бачили марсіянина? Та ну?! Це така собі науково-фантастична істота. В неї є все те, що і в нас, тільки якесь штучне...

Отож відвів мене марсіянин убік і каже таємниче:

— Добридень!

Я одразу, по акценту, встановив, що переді мною не житель Бухареста.

Питаю:

— Звідки будете?

— З Марса. А ви?

— З Землі. Я майстер цеху, в якому ми з вами зараз знаходимося.

І розказую: моє діло пильнувати, щоб люди в цеху працювали організовано. Ні на хвилину не відлучаюсь від діла.

На грудях у марсіянина загорілась жовта лампочка — знак того, що він усе зрозумів.

— А в даний момент ви чим займались? — питає мене.

— Біг за шурупами... Тобто мав забезпечити виробництво шурупами.

На грудях у марсіянина погасла жовта лампочка і загорілася синя — знак того, що він чогось не зрозумів.

Каже:

— У нас, на Марсі, робота організована дещо інакше. Існує служба постачання.

— І в нас існує...

— Чому ж вона не бігає за шурупами?

— Дідько її знає!.. Тобто я не знаю, чому вона не бігає. Доводиться мені. Поки випишеш, поки одержиш...

На грудях у нього загорілася зелена лампочка.

— Що то значить? — спитав я стурбовано.

— А те, що я вас спіймав на бре... На неточності. Один раз ви сказали мені, що весь час знаходитесь при людях у цеху, а другий раз — що бігаєте за шурупами. Одне з двох: або тут, або там.

— Тут, тут! Але й там. Зрідка... Тобто коли потрібні шурупи, гайки, віник, протокол...

— Який протокол?

— Засідань. Я ж член постійної комісії по щоденному хронометражу робочого часу на підприємстві. Отож збираємося, засідаємо... Зрідка.

Тепер на марсіянинові загорілася велика рожева лампочка. Це означало, що синя перенапружилася.

— Мабуть, навпаки, — заперечив він, — бігаєте ви цілий день, а на робочому місці буваєте зрідка.

Ну, що я міг цьому впертому ідолові сказати? Взяв ніжно за лампочку, щоб розтлумачити, аж тут з різних кінців загукали:

— Майстер, де ти тиняєшся! Давай шурупи!

— Гайки!

— Протоколи!..

На марсіянинові враз спалахнули всі лампочки. І погасли. Пішов дим...

Переклав з румунської
В. ВОРОНЮК.

ПОЗИЧТЕ

МІЛЬЙОН

Коли я довідався, що в керівників тресту «Сумсільбуд» арифметика сидить у печінках, це на перших порах пробудило в мені співчуття. І справді, тільки людина з кам яним серцем не поспівчувала б керуючому трестом О. П. Кузьменкові, коли одного чудового дня йому доповіли, що за 1968 рік «Сумсільбуд» завдав державі збитків на 465 тисяч карбованців.

— Та звідки вони взялися? — вигукнув керуючий і схопився за голову.

О, безжалісна сила цифр! Як легко б працювалося деяким людям, якби бухгалтерська рахівниця не нокаутувала інколи запланованих досягнень, економіка — не робила несподіваних підніжок. І яким підступним може бути арифметичне правило: сума складається з доданків...

Любо було глянути, як пересувна механізована колона № 4 «Сумсільбуду» споруджувала у Путивлі гуртожиток. Трудилися—аж-аж! Один тільки баштовий кран не трудився. І раптом, як грім з ясного неба,— платіть за нього 2400 карбованців. За що ж, питається, платити? Де справедливість? Якби той кран щось робив, а то ж три місяці простояв, як зачарований журавель.

А хіба не прикро було Сумській механізованій колоні № 7 заплатити за простої транспорту вісім тисяч карбованців? Ні, економіка — явище загадкове, як сказав би один давній філософ—«річ у собі».

У «Сумсільбуді» філософи не працюють, але господарська діяльність усіх механізованих колон теж збиває керівництво тресту з пантелику. Взяти хоча б таку делікатну проблему, як заробітна плата. Уже за перший квартал цього року з фондів тресту по зарплаті 22 тисячі карбованців непередбачено злизала язиком корова. Символічна, звичайно, але ж гроші — реальні. Одні пояснюють цей казус випадковими приписками в нарядах, інші — благородним прагненням до будівельної досконалості (через це, мовляв, по кілька разів переробляють зроблене).

Відчуваючи, що над «Сумсільбудом» згустилися хмари, а в повітрі запахло великими неприємностями, керівництво тресту вдарило на сполох. Спішно було створено економічну лабораторію, яка мусила оздоровити обстановку й повести колектив до нових трудових звершень.

— Дерзайте! — сказали керівникові лабораторії М. Я. Толстокору.— На вас вся надія.

Лабораторію оснастили за останнім словом науки: трьома рахівницями і двома чорнильними приборами, на одному з яких сиділа мармурова білочка, на другому — тетерук. Для сільського колориту. Керівник лабораторії (він же одночасно заступник керуючого трестом з економічних питань) якихось там вузів, правда, не кінчав, але хіба потрібен диплом, щоб уміти клацати на рахівниці?

З перших же днів існування лабораторія засекретила свою роботу. Про це свідчить той факт, що результатів її діяльності ніхто у тресті не відчуває. Навіть сам керуючий. Останній давно вже відчуває тільки одне — тягар боргів. Адже трест заборгував держбанку і постачальникам понад мільйон карбованців!

Пам'ятаєте дивовижний талісман з роману Бальзака «Шагренева шкіра»? Магічна шагрень могла дати тому, хто нею володів, незліченне багатство, але після кожного здійсненого бажання фатально зменшувалась і зменшувалась...

Асоціації — річ непевна, та коли придивитися, як господарює «Сумсільбуд» Міністерства сільського будівництва УРСР, шагренева шкіра мимоволі спадає на думку.

Л. ШИЯН,
спец. кор. Перця.

Сумська область.

Мал. К. ЗАРУБИ

— Міцна штука цемент! Тільки вчора оцю купу дощ поливав, а вже її і кайлом не вдовбаєш.

Яким ДАВИДЕНКО

ЗЛИЙ СОБАКА

Не стрічались десять літ
Грицько із Іваном,
Встигли скроні посивіть —
Взятися туманом.

А сьогодні Гриць блука
Саме в тому місті:
— Дай провідаю дружка
Та хильнем по двісті!

Ось і вулиця його —
Просто те, що треба!
А паркан який! О-го!
Мало не до неба.

Та верба, криниця та,
Голубник ізбоку...
Тільки що це? Він чита
І не вірить оку:

«Постороннім — не ходить!
І води не брати:
Злий собака тут сидить —
Може розірвати!»

Гриць іще раз подививсь,
Сам собі балака:
— Чоловік тут жив колись,
Тепер — «Злий собака».

м. Полтава.

Свій дурень

ГУМОРЕСКА

У неділю Лука Лазарович любив виїжджати на озеро. Забирався у віддалений куточок пляжу, де не було знайомих. Серед незнайомих можна було вільно пожартувати, кинути гостре слівце, чого не дозволяв собі, аби не втратити авторитету, перед підлеглими. Водночас Луці Лазаровичу імпонувало те, що, хоч він був у трусах, але на пляжі якимось чином — чи то по огрядній статурі, чи то по серйозному погляду, чи по металу в голосі — здогадувалися про його службове становище і м'яко, непідкреслено виявляли шанобу.

Йому приємно було вступати у спілку з випадковими сусідами по пляжу, розкладати на розстелених газетах немудрі харчі й потайки порушувати обов'язкове рішення міськради, яке забороняло розпивати на пляжі алкогольні напої. Це якось зближувало з рядовими. З безпосередніми підлеглими він, ясна річ, цього не міг собі дозволити.

Того разу зібралася досить приємна компанія. Стрункий білявий спортсмен років двадцяти семи. Як з'ясувалось, інженер якогось проектного інституту. Чоловік середнього віку (судячи з усього, лікар) з благородною сивиною і в рогових окулярах, яких він не знімав, навіть коли купався. Чорнявий говіркий мужчина років тридцяти з вузенькими, акуратно підстриженими вусиками.

Розклали, хто що мав із закуски, скинулися по карбованцю, і чорнявий швидко збігав до кіоску, що стояв не на території пляжу, зрозуміло, а за три метри від входу, й приніс пляшку «Московської» і три пляшки пива.

Цокнулися.

— За здоров'я!

— За хорошу погоду!

— Щоб не останню!

Лука Лазарович захопився закускою й не зауважив, з чого саме розжеврілася розмова. Коли прислухався, то почув, що молодий інженер запально розповідає про якогось дурня з їхнього проектного бюро, який уже не перший рік провалює роботу, і ніхто не може знайти управи на нього.

Лука Лазарович, надкусивши цибулину, кинув, ніби між іншим, десь почуту фразу:

— В кожній установі має бути хоч один свій дурень.

Усі засміялися і з повагою подивилися на Луку Лазаровича.

— За таке відкриття варто випити, — гукнув вусатенький і налив усім по другій чарці.

Час минув дуже весело. Лука Лазарович не раз підкидав у розмову дотепні фрази, вичитані із недавно купленої в кіоску книжки «В світі мудрих думок», розповідав свіжі анекдоти, що їх регулярно приносив у трест референт Підлюб'язник. Лука Лазарович був душею компанії. Додому повернувся у прекрасному настрої.

Наступного дня, після ранкової наради секретарка Іза Петрівна доповіла Луці Лазаровичу, що до нього проситься на прийом в особистому питанні якийсь незнайомий громадянин.

У кабінет увійшов учорашній знайомий по пляжу — Лука Лазарович одразу пізнав його по тонких чорних вусиках.

— Сідайте, слухаю вас, — привітно запропонував керуючий трестом.

Той сів, поправив чорний, з металевими блискітками, парчевий галстук на білій нейлоновій сорочці і зразу ж перейшов до справи.

— Моє прізвище — Перепонюк. Аркадій Мефодійович. От ви вчора стверджували, що в кожній установі має бути хоч один дурень. А у вашому тресті є такий?

— Мабуть, є... — невиразно промурмотів Лука Лазарович.

— Хто саме?

— А чому, власне, ви питаєте... Це знаєте... важко так... і потім, людина може того... образитись...

— Ні, пробачте, Луко Лазаровичу! У нашому місті всі говорять про вашу виняткову принциповість. І я переконаний: якби у вашому тресті був хоч один, навіть зачуханий дурень, то ви прямо у вічі йому про це сказали б. А тим паче мені назвали б. Коли ж не називаєте, значить, у вас такого нема!

— Що ж, може, й нема... — розгублено промовив керуючий трестом. Він ніяк не міг второпати, до чого той веде.

— Отож. Беріть мене на роботу!

— А ви хто будете?

— Я — дурень!

— А за спеціальністю?

— Це не має значення!

— А що ви вмієте робити?

— Те, що всі дурні!

— Гм, — промимрив Лука Лазарович. Ситуація складалась якась дивна й несподівана. Керуючий трестом ще ні разу в таку не потрапляв.

— Але ж у штаті такої посади не передбачено...

— Так ніде ж не передбачено, — сказав Перепонюк. — А ви ж самі доводили, що в кожній установі є свій дурень.

— Але навіщо мені дурень?! — розвів руками Лука Лазарович.

— О, це ж дуже вигідно — постійно мати під рукою дурня! Що б не сталося, все можна звалити на нього.

«О, він має рацію, — подумав Лука Лазарович. — Недарма кажуть, що й дурень раз у житті може щось розумне ляпнути».

— На яку ж посаду ви претендуєте?

— Тільки не на керівну! — вигукнув Перепонюк. — Це може викликати зайві нарікання.

— Тоді... хіба вахтером? — про всяк випадок запропонував Лука Лазарович.

— Теж не годиться! — рішуче заперечив Перепонюк. — Ця посада не дає достатніх можливостей проявити себе дурнем. Для мене слід підшукати таку, щоб нічим не керувати, ні за що не відповідати, а лише давати іншим поради, консультації. Ви ж бо знаєте, що давати поради — найлегша справа в житті. З цим і дурень чудово справиться. А з іншого боку — до порад і консультацій ніхто не зобов'язаний особливо прислухатись. Отже, ніякої шкоди не буде...

Це звучало переконливо.

Наступного дня Лука Лазарович призначив Перепонюка консультантом при керуючому трестом. Щоправда, такої посади у штатному розписі не було. Але Лука Лазарович згадав, що в їхньому тресті кочегар працює на ставці стенографістки, стенографістка — на ставці вахтера, вахтер — на ставці шофера. Чому ж, справді, консультант не може працювати на ставці старшого інженера?!

Перепонюк чесно виконував свої обов'язки. При будь-яких невдачах у роботі тресту Лука Лазарович різко критикував консультанта, говорив, що той усе наплутав, по-дурному порадив. Це дуже зручно, коли є на кого валити. А Перепонюк завжди сумлінно визнавав свої помилки. Він виявився незамінним дурнем.

Щоправда, згодом почалися нарікання. Приходили працівники тресту до Луки Лазаровича й шуміли:

— Знову Перепонюк начворив!

— Що вдієш... — зітхав Лука Лазарович.

— Треба звільнити його з роботи!

— Завіщо?

— Та він же непробивний дурень!

— Це вірно! Але знайдіть статтю, по якій дурня можна було б звільнити з роботи — і тоді поговоримо,— радив Лука Лазарович.

Поки що такої статті ніхто не знайшов. Бо ж ідеться не про ледаря, не про п'яницю, не про прогульника, врешті, й не про людину, яка помиляється, бо щось робить, а про звичайного дурня...

Є. КРУКОВЕЦЬ.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

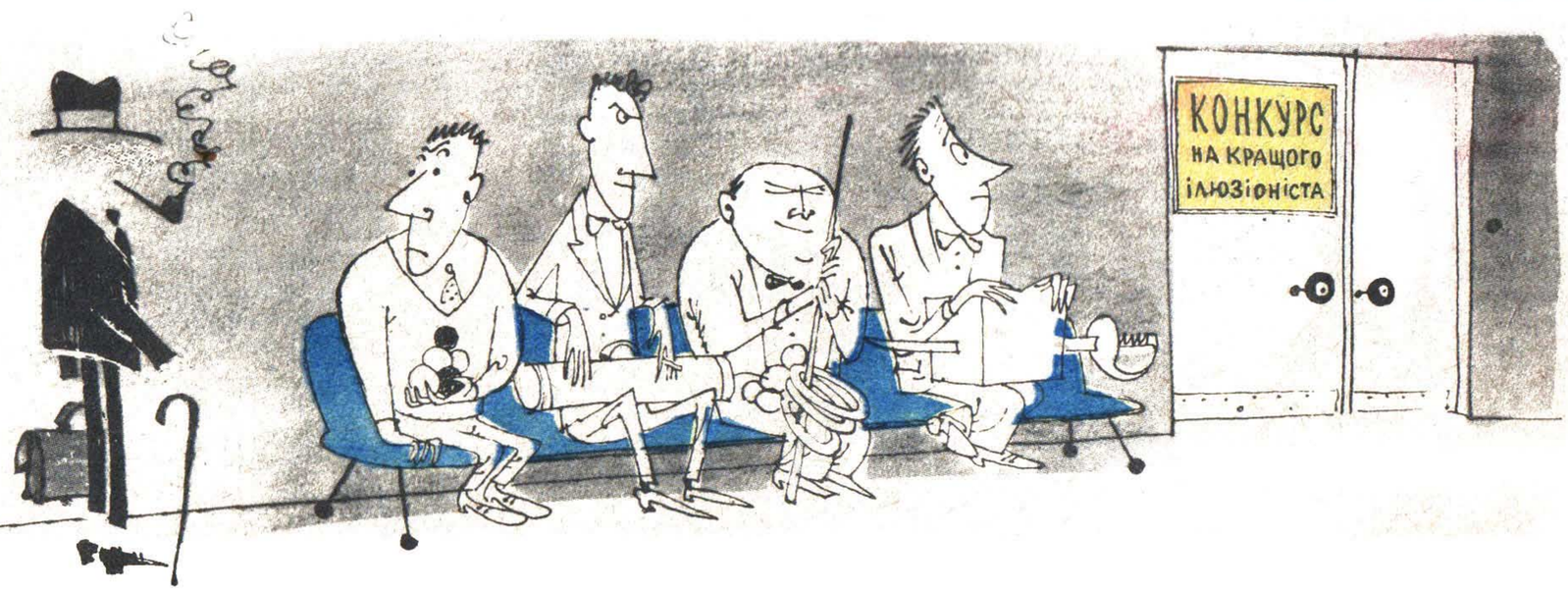

Без слів.

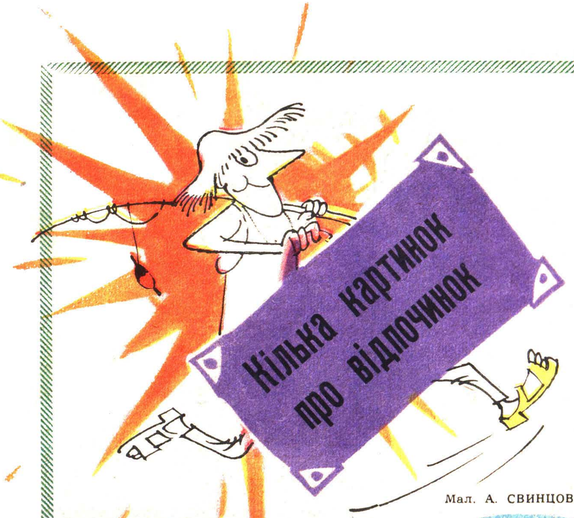

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

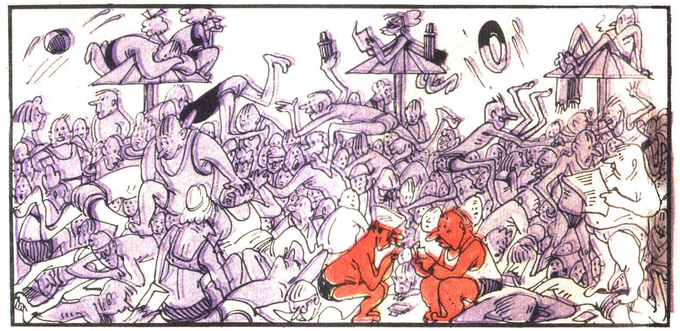

— З таким же успіхом ми могли відпочивати і в тролейбусі.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

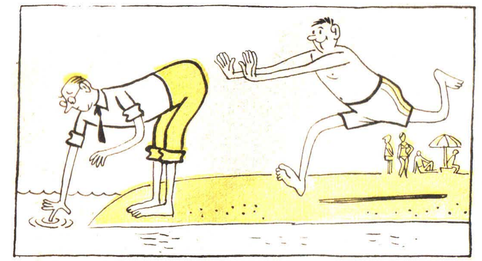

Без слів.

Мал. А. СВИНЦОВА

— Цілий місяць відпочиваю, а чомусь зовсім не загорів...

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

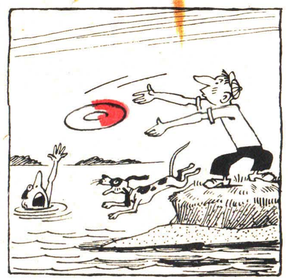

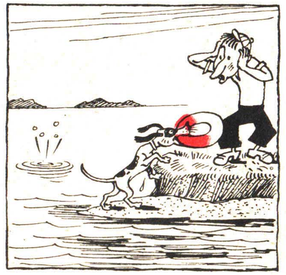

Без слів.

Мал. А. СВИНЦОВА

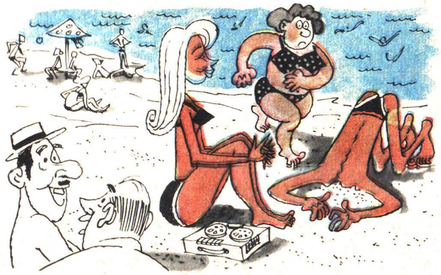

— Чого це він голову в пісок засунув!
— Дружину побачив...

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

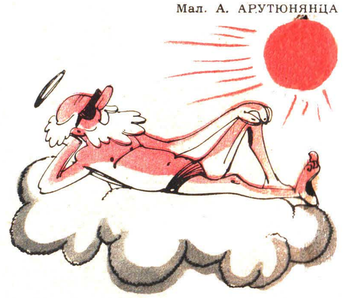

Без слів.

Мал. Й. КОГАНА

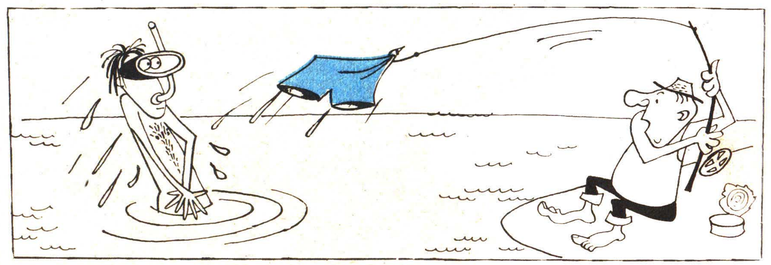

— Скажіть, це не ваші!

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Перед запливом ти повинен добре перекусити.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

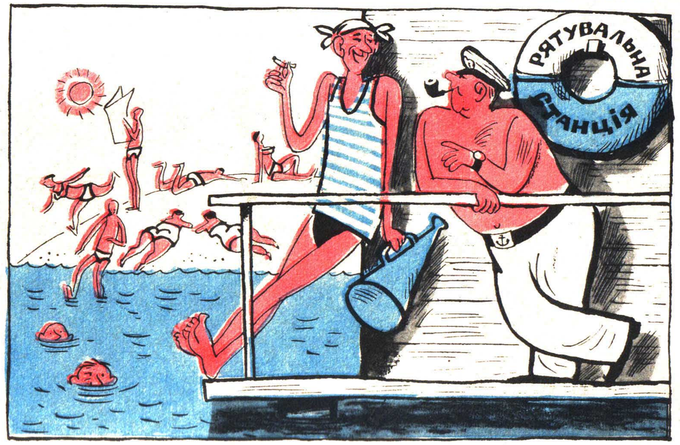

— Ти що сьогодні після роботи робиш?
— Іду в басейн вчитися плавати...

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Павло Іванович Ніколаєвич обіймав посаду начальника тарно-виробничого відділу Донецької обласної контори «Укторгтара». Але відзначився він на цій посаді не як організатор виробництва, а як справдешній горлохват і грубіян. Не було дня, щоб начальник не видавив когось із підлеглих брутальними словами, не довів когось до сліз. Ящики розсипалися, обручі на діжках лопались, коли лаявся Ніколаєвич.

Лопнуло й терпіння у робітників контори, і вони написали про грубощі свого начальника Перцеві.

Керуючий трестом «Укторгтара» т. Дрофа повідомив редакцію, що за непристойну поведінку Ніколаєвича П. І. з посади начальника знято.

Як говориться, звільнилась хата від горлохвата.

З ЛІСУ ПО ДРОВА

Чим далі ми йшли по обласному центру, тим більше було дров. А точніше: всіляких виробів з дерева. Не місцевого виготовлення, а завізних. Шухляда для взуття прикочувала на Полісся з Полтавської області, швабра — з Вінницької, дитячий стільчик — з Івано-Франківської, прищіпка — з Сумської, прасувальна дошка — з Білорусії, книжкова поличка — з Молдавії, настінна аптечка — з Латвії.

І хоча дерев'яної продукції було багато, її все одно не вистачало. Споживачі, збиваючись з ніг, бігали по магазинах у пошуках табуреток, ящиків для посилок, підставок під вазони тощо. Бігали й не знаходили.

Біля мебльового магазину батьки малолітніх дітей хапали за поли директора фірми «Меблі» В. І. Новикова, благаючи завезти ліжечка.

— Ось-ось поїду вантажною машиною до Києва і куплю за готівку якийсь десяток, — обіцяв той.

— Всього десяток? А нас погляньте скільки...

— Незабаром знову махну до столиці і в котромусь магазині...

— Давайте ліжечка!

— О, божеї.. — стогнав директор. — Ну що я можу вдіяти? Три роки воюю з трестом «Чернігівмебельпром», аби на місці ті ліжечка виготовляти. Гадаєте, пробив стіну? Анітрохи...

На обласній оптовій базі по торгівлі господарськими товарами нам пощастило побачити зібрані на різних географічних широтах унікальні експонати. Приміром, доставлені аж із чотирьох міст — Курська, Іванова, Ярославля й Рязані — наматрацники. Або дерев'яно-металеву щітку, яка донедавна виготовлялася на місцевому камвольно-суконному комбінаті, але з ряду причин стала привізною. Майстрували щітку на комбінаті з відпрацьованої стрічки із сталевим ворсом за найпростішою технологією: набивали оту стрічку на дерев'яні трафарети — та й тільки. Змайстрували близько двох тисяч штук і махнули рукою. Тепер відпрацьована стрічка вивозиться до Харкова. Вивозиться, щоб за якийсь час її притранспортували назад у вигляді щітки.

Оскільки виробів ширвжитку все ж не вистачало, товарознавці бази слали замовлення мало не в усі кінці країни.

— З-за меж області завозимо не так вже й багато — 89 відсотків найменувань товарів, — повідомили вони.

«По-хазяйському, дуже по-хазяйському використовуються на Чернігівщині місцеві матеріали», — відзначили ми про себе, занотовуючи у блокнот оту цифру.

На мебльовій фабриці то там, то сям валялися занаряджені із Закарпаття заготовки для столів. І не з якихось там цінних порід — із звичайної сосни.

«А, може, й справді є якийсь сенс возити сюди, на Чернігівщину, яка мало не суспіль вкрита лісами і має власні меблові та деревообробні підприємства, всілякі дерев'яні фабрикати і напівфабрикати?» — несподівано закралась у нашу голову думка.

Розміркувавши отак, ми негайно подалися у місцеві компетентні інстанції на консультацію.

— Немає сенсу, — безапеляційно спростували наше припущення працівники обласного управління торгівлі. — У нас дерев'яних відходів — хоч греблю гати. А відходи — то ж ширвжиток.

Керуючий трестом «Чернігівмебельпром» В. П. Анташов і начальник обласного управління місцевої промисловості Л. Т. Гузієнко так само вважають, що їздити з лісу по дрова не треба.

Товариші з облплану самокритично визнали, що до всього, на превеликий жаль, не доходять руки.

Після ґрунтовної консультації у компетентних колах ми знову милувалися зібраною в Чернігові рідкісною колекцією завізної дерев'яної продукції.

У магазині № 1 торгово-заготівельної бази тресту «Укторгтара» продавалися дуже симпатичні з виду сокирища.

— З Ленінградської області вагон завезли, — пояснив продавець. — І ще два контейнери звідти ж замовили.

— Навіщо возити у ліс дрова? — почулося за нашою спиною.

— Сокирища — не дрова. Дровами он у сусідньому магазині торгують.

На подвір'ї, магазину № 2 тієї ж бази височіли гори притранспортованих з Гомельського фанеро-сірникового комбінату вільхових і осикових відходів. То були й справді звичайнісінькі дрова.

М. ПАЛЬЧИК.

м. Чернігів.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Морська вода, повітря свіже та добра Тжа — ось той лікувальний комплекс, що приваблює тих, хто їде до санаторію «Бердянськ». Але у перші ж дні перебування у цьому санаторії курортники розчаровуються. І море тут гарне, і повітря цілюще, а от харчі аж ніяк не санаторні ні за своєю поживністю, ні за смаком. Скільки не скаржились відпочиваючі на погану якість страв, але все, як горохом об стіну. Шеф-кухар Шевченко залишався до тих скарг абсолютно глухим.

Лист про це надійшов до редакції «Перця».

Заступник голови Республіканської ради по управлінню курортами профспілок т. Васильєв повідомив, що такі факти мали місце. Шеф-кухаря санаторію Шевченка з посади усунено.

Нотатки про їхні порядки

ЯКИЙ ПІП, ТАКА Й ПАРАФІЯ

Просто годі й сказати, в яку скруту могла б ускочити боннська дипломатія, якби тут не дорожили випробуваними кадрами.

Наприклад, був собі в Португалії західнонімецький посол Мюллер-Рошах. І у Бонні, і у Ліссабоні були задоволені. Аж от тобі маєш: довелося його назад, додому погукати — випливло-таки, що під час війни той Мюллер-Рошах, сил не жаліючи, примножував криваві злочини націстських горлорізів. Хочеш — не хочеш, а треба шукати йому заміну.

Якби боннські правителі були не такі далекоглядні, то біс його знає, як би вони із цієї халепи вив'язалися. А так — усе в порядку, кадрів, слава богу, в Західній Німеччині — по саму зав'язку. На вакантне місце посла легко знайшлася відповідна кандидатура — це колишній унтерштурмфюрер СС Шмідт-Хорінкс.

Звичайно, якби у Бонні не так дорожили досвідченими кадрами, то належало б того новоспеченого посла

Послати не в посольство, а за грати
У буцигарню десь під три чорти,
Та що ж... До цього можна лиш додати,
(Як древню мудрість перелицювати):
Скажи, які у тебе дипломати,
І я скажу тобі, хто — ти.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Допоможіть стати на ноги!..

ОЦЕ ПО-СОЮЗНИЦЬКОМУ!..

Що то значить вірних союзників мати! Про один приклад союзницького співробітництва дізнаємося із західнонімецького журналу «Капітал».

Виявилося, що генерал-інспектор бундесверу Ульріх де Майцір одержує платню не тільки у військовому міністерстві ФРН — другу (і третю, і четверту!) заробітну плату видають йому розвідувальні управління деяких союзничків по НАТО.

Цікавий приклад союзницького співробітництва. Цікавий та багатомовний.

УСЕ В ПОРЯДКУ!..

Вальтер Ріхард Краузе, міністр внутрішніх справ Бадена-Вюртемберга (Західна Німеччина), виправдовувався: «То правда, що поліція волочила за волосся якусь журналістку. Та в цьому нема нічого дивного, бо журналістку прийняли за студентку».

Звичайно, нічого дивного в цьому нема — ідеться ж про західнонімецьку поліцію!

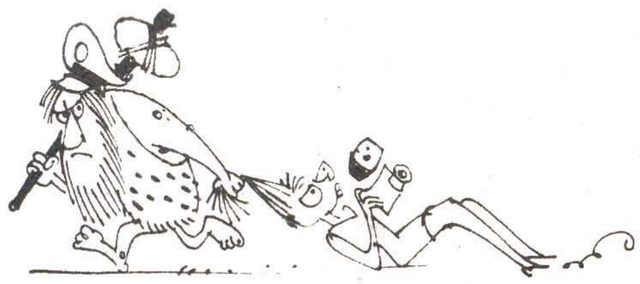

ЗДОРОВИЙ ГЛУЗД

Два роки тому містера Вільяма Прінса виписали з клініки нервових захворювань в Спрінгфілді (штат Іллінойс, США), з довідкою, що він цілком і повністю вилікувався.

А оце містер Прінс заявив через пресу, що має намір висунути свою кандидатуру в конгрес на наступних виборах.

Прінс розраховує на успіх, бо «я, — пише він, — єдиний політик у штаті Іллінойс, який може подати лікарську посвідку, що він не божевільний».

Видно, й справді в здоровому глузді Прінсові не можна відмовити.

ЯКЩО УЧИТИСЬ, ТО ВЖЕ УЧИТИСЬ!

В Парижі з'явились у крамницях незвичайні простирадла для дітей. Одні з них задруковані байками Лафонтена, інші — таблицею множення.

Але ж учитись, як-то кажуть, ніколи не пізно. Певно, цим прислів'ям пожиткувались і фабриканти, які почали випускати цілими серіями «навчальні» простирадла для дорослих. На них друкується ілюстрований курс сексуального виховання. На кожному простирадлі неодмінний напис: «Продовження буде». А бажання прочитати, про що ж воно йдеться далі, спричиняє щоденну зміну постелі.

«Педагогіка», як бачите, сприяє гігієні, а гігієна — бізнесменській кишені.

Анатоль ПОТЕМКОВСЬКИЙ

Посада

Мали клопіт із тестем Паташонського. Тесть той вже добре підтоптаний, проте звернувся до директора Щавниці, щоб той дав йому якусь посаду.

— Люблю працювати,—сказав старий. — Як працюю, то якось мені веселіше.

Паташонський теж підтримав тестя.

— Знайдіть для нього якусь посаду, — сказав Паташонський. — Буде відчувати, що ще потрібен людям, і заробить трохи. Корисне з приємним.

Спільно почали вибирати посаду для тестя.

— Може, якась легка канцелярська робота? — запропонував директор Щавниця.

— Краще не треба, — сказав Паташонський. — Він вже не такий і міцний чоловік. Коли хоче щось писати — перо не втримає в руці.

— У такому разі підберемо щось інше, — сказав Щавниця. Всі з ним згодились.

— То, може, він працюватиме телефоністом, — запропонував Зизьо. — Матиме навушники на вухах і мікрофон перед собою. Телефоніст у руках нічого не тримає.

— То добре, — мовив Паташонський. Але зразу ж з'явився у нього сумнів. — Добре, але не дуже.

— Чому ж?

— Бо старий засинає що чверть години, — пояснив Паташонський. — Важко його розбудити, але якщо це і вдається, то він може сказати щось зайве.

— То хай клеїть конверти, — сказав магістр Конкульчинянський. — Наклеїть собі, скільки треба, і віднесе у кооператив.

— Тестя швагер возить у візку, — пояснив Паташонський. — Не знаю, чи швагер захоче возити його з тими конвертами. І так часом нарікає.

— Здається мені, що я для тестя не знайду посади, — сказав зі смутком директор Щавниця. — Прошу на мене не розраховувати.

— А на мене можете розраховувати, — сказав Безпальчик. — Хай старий подзвонить мені завтра увечері. Маю одну думку.

— Ставлю літр виборової, якщо з цього щось вийде, — промовив вражений директор.

Той літр виборової розпили ми вчора у «Кокосі». Вже два дні тесть Паташонського працює нічним сторожем в одному з універмагів.

Стереже від злодіїв громадське добро.

Переклав з польської
В. ВЕРЖБИЦЬКИЙ.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Останні вісті...

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Роль ключника виконував Палій Ю. Ю., будучи директором Острожецького Будинку культури Млинівського району на Ровенщині. Він хизувався тим, що носив ключі, іноді ними відмикав замки, але ні про який культурний відпочинок у Будинку культури не дбав.

Молодь села написала про це до редакції журналу «Перець». Як повідомив голова Млинівського райвиконкому т. Шльопкін, Палія Ю. Ю. за бездіяльність з роботи зняли і ключі у нього відібрали. Тепер робота Будинку культури набагато поліпшилась.

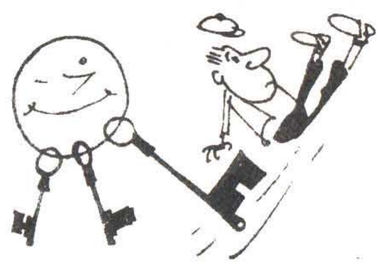

ВИ—НАМ, МИ—ВАМ!

Та не так вам, як отим, котрі привели вас до нас.

(ЛИСТУВАННЯ З ЧИТАЧАМИ)

Тернопіль, мешканцям будинку № 11 по вул. Карпенка

Пишете: «Вже кілька років воду в свої квартири ми носимо відрами. Далі так не можна!»

Правильно. Попросіть в міськкомунгоспі бочку і возіть централізовано.

Гром. БОРОДАТОМУ на Сумщину

Пишете, що в магазинах Васильківського сільського споживчого товариства Лебединського району ходові товари розподіляють серед знайомих і родичів.

А навіщо ж родичам і знайомим не ходові товари?

Гром. УБОГОМУ, Львівщина

Ви пишете, що Новороздільський гірничохімічний комбінат відходами отруює воду в річці Барвінок.

Це все ж таки гуманніше, ніж стопроцентними хімікатами.

Гром. БУКАНУ, Заставнівський район Чернівецької області

Ви питаєте: що робити? У с. Прилипчі електрика такої низької напруги, що електробритвою поголитися неможливо.

Купіть механічну бритву.

Гром. БУКЛЕЄВУ

Пишете, що в магазинах Харківської області немає в продажу лампочок для кишенькових ліхтарів.

Співчуваємо: у Києві їх також немає.

Громадянам с. Чорнотичі Сосницького району на Чернігівщині

Ви не задоволені з того, що в селі 5 років будують стадіон і ніяк не закінчать.

Привітайте ваших будівельників з перевиконанням плану на 2 роки (обіцяного, як відомо, три роки ждуть!).

Громадянинові Н.

Ви пишете, що в колгоспі ім. XXI з'їзду КПРС Генічеського району Херсонської області в занедбаному ставку гине риба. Порекомендуйте правлінню колгоспу розводити в ставку свиней. Свині в болоті не гинуть.

Громадянинові УДОДУ

Ви скаржитесь, що в с. Дейкалівці Зіньківського району Полтавської області не працює радіо. Вам ще повезло. Хоч висять репродуктори. Он громадянин Гузь з с. Ростовиці Ружинського району на Житомирщині пише, що в них навіть репродуктора не можна купити.

Громадянину ІЩЕНКОВІ

Вам не подобається, що в с. Оленівці Криничанського району на Дніпропетровщині вже 10 років будують клуб. Цим ви нас не здивували. Кафедральний собор у Львові будували 135 років, та так і не добудували.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Знову наш Пупсик поправився на п'ять кілограмів.

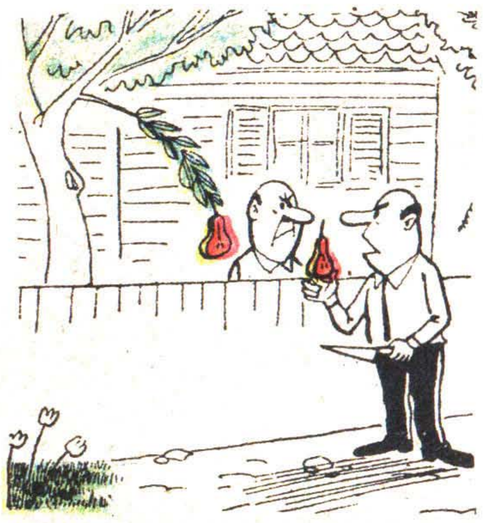

— Половина цієї груші по праву належить мені.

Перед виходом на поле.

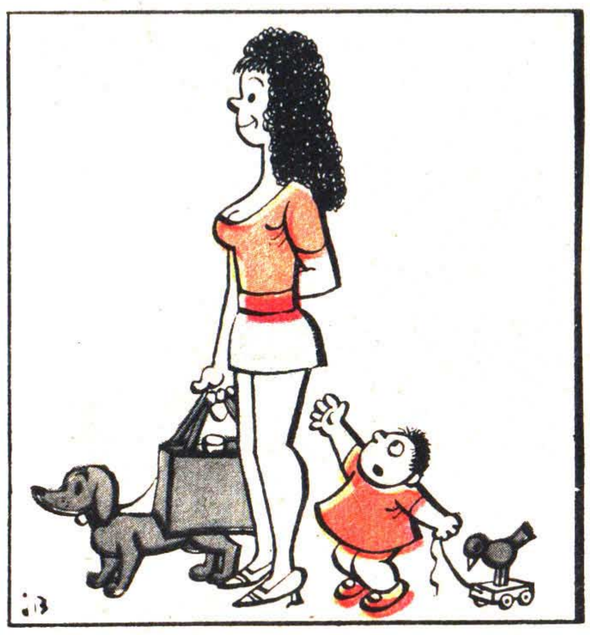

Минув той час, коли діти за мамину спідницю трималися...

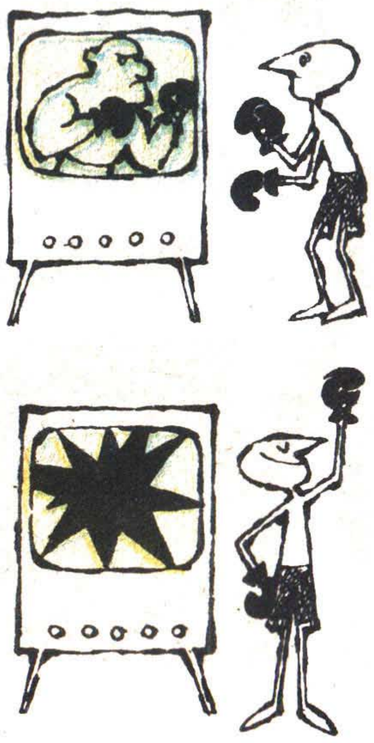

Без слів.

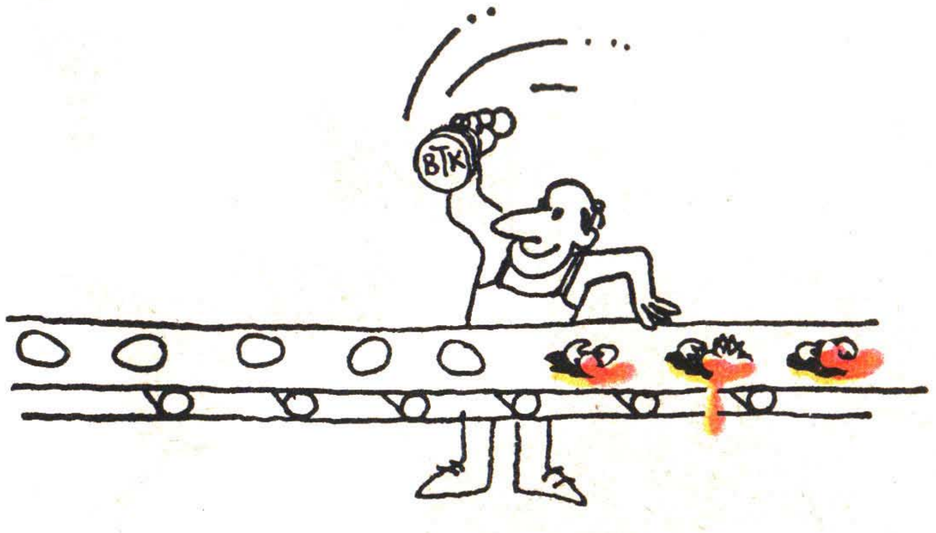

Без слів.

КЛОПОТИ Пахома Васильовича

В багатьох сільськогосподарських управліннях спеціалісти дуже завантажені різною канцелярською роботою, що перешкоджає їм здійснювати оперативний контроль над виробничим процесом на місцях.

(З газет).

Була весна... Ота прекрасна пора, коли:
природу розкішная дрож пробирає;
жде спрагла земля благодатної зливи;
весняного засіву жде...

Заходжу до давнього знайомого — агронома райсільгоспуправління Пахома Васильовича. Сидить заклопотаний. Між вухом і плечем телефонну трубку затис. Одною рукою щось пише, другою — на рахівниці клацає.

— Ну, що там на полях? — цікавлюсь.

— На полях? — перепитує і переводить запаморочений погляд на папери, по всьому столу розкидані.— А-а, то я на полях замітки роблю. Минулорічний текст цьогорічними цифрами підновлюю.

— Я не про ті поля питаю, Пахоме Васильовичу, на яких цифри ростуть,— говорю йому лагідно,— а про ті, на яких хліб вирощують.

— Хліб? Щодо хліба, то ми зобов'язались у нинішнім році зібрати його неменшякповісімнадцятьцентнерівзгектара! — одним духом випалив Пахом Васильович.— Зобов'язаннясвоєпідкріплюємоконкретнимиділами!

— Та все це я добре знаю,— відповідаю вже якомога лагідніше, а сам з тривогою позираю на нього.

Пахом Васильович підвів на мене червоні, запалені від безсоння очі.

— Не знаю, дорогуша, не знаю. Два місяці в колгоспах не був.

— Ну, то, може б, той... час би й провітритися трохи? — закидаю йому обережно.— Воно, знаєте, корисно — нерви зміцнює. Весняне повітря і взагалі...

— Та ви що?! — Пахом Васильович злякано сахнувся від мене, наче побачив перед собою щонайменше біблейського спокусника в образі змія.— Яке там повітря?! А виступ заступника голови райвиконкому на черговій сесії, присвяченій впровадженню передового досвіду в рослинництві, хто за мене писатиме? А доповідь начальника на районному семінарі агрономів — хто готуватиме? А розгорнутий звіт про хід боротьби за високий урожай зернових на тридцять одну графу — хто оформлятиме? А оперативне зведення в облплан хто передасть? Га?

— Діла...— я спантеличено пошкріб потилицю.— То, може, нехай ось молодий ваш колега Петя Колосочок зі мною в село поїде? В Кам'янці, кажуть, саме вологу закривати вийшли.

Бовкнув отак — і сам не радий. Пахом Васильович аж за серце схопився.

— Куди, куди?! Колосочка не відпущу! Він же всю оперативку веде! Начальство ж повинно знати, скільки у нас щоденно вивозиться добрив, очищається насіння, ремонтується техніки, з'їдається корму, рветься хомутів, забивається цвяхів... Ху! Ідіть, не розстроюйте мене.

— То чи не змогла б Лідочка, машиністка ваша усі ці дані збирати по телефону?

Лідочка, що саме закладала в машинку чистий аркуш паперу, раптом спалахнула, вискочила з-за столу і, заливаючись слізьми, вибігла з кімнати.

Запала недобра тиша. Порушив її Пахом Васильович.

— Ну, чого вам тут треба, чоловіче добрий? — з мукою в голосі простогнав він.— Ідіть, ну йдіть ви собі своєю дорогою! Чи ж не бачите, он яка гора паперів у кутку? Та то ж середньодобовий Лідин виробіток! Циркуляри, інструкції, плани, наряди, поради, нагадування, протоколи, депеші, накази, доручення. А ви їй — ще й телефон! Совість треба мати!

Зіщулившись під осудливими поглядами управлінців, я вишмигнув на вулицю. По дорозі в редакцію, думав: чи це ж не з тим самим Пахомом Васильовичем міряв я колись довгі пшеничні гони, чи не в його усміхнених бистрих очах читав живу радість закоханого в землю трудолюба?

Щоправда, був тоді Пахом Васильович просто собі колгоспний агроном...

* * *

Гарячого літнього ранку знову зустрів я Пахома Васильовича. Він заклопотано біг кудись із потертим портфельчиком у руці.

— Ну, що там на полях? — запитав я.

— Жнивуємо, жнивуємо, дорогуша! — радісно вигукнув він. — Оце вчора літаком з обласної наради вертався — глянув на землю, а вже, виявляється, жнива. Картина, я вам скажу! Замилуєшся... Ну, бувай: поспішаю — звіти несу.

Владислав БОЙКО.

Перучня

СТОРІНКА ДЛЯ ДІТЕЙ

ТОВАРИСЬКА ОКСАНКА

— Оксанко, чому ти дозволяєш Петі списувати з твого зошита?

— А мені мама казали, що з товаришами треба ділитися.

«ПІДРАХУВАЛА»

— Катю, ти вже вмієш рахувати?

— Вмію.

— Тоді скажи мені, що буде, коли ти з п'ятьох яблук, що є у Васі, візьмеш три?

— Він буде злитися.

О. СЕЇН.

ШКІДЛИВА КИЦЯ

— Хто ж це шибку в нас розбив? —
Запитали в Гриця.
Він пом'явся і сказав:
— Це зробила киця.
Бо вона куди не йде,
Узяла за моду,
Після себе кожен раз
Залишати шкоду.

Ф. НИКИФОРЧУК.

ЯК ВАСИЛЬКО «ВІДПОЧИВСЯ»

Писав із табору Василько:
«Нових у мене друзів стільки!
Я, мамо, добре відпочився!
І опилсинів тут наївся!
І накупався, як ніколи!
Пеши. Вітаїм. Я й Мекола»...

А мама так йому писала:
«Без тебе дома скучно стало,
Але тобі на користь море,
І ми зустрінемося скоро.
Ти молодець, що «відпочився», —
Коли б ще й грамоти навчився».

Г. БОЙКО.

ХТО ВОНА!

Доганяла Ніна кішку
Та й розбила праву ніжку.
Ходить з паличкою Ніна,
Перев'язане коліно.
І пита її Ганнуся:
— Хто ти — Ніна чи бабуся?

Дмитро ПАДРА.

ЯК КОЛИ

Біжить на стадіон «Динамо» —
Кричить:
— Я вже дорослий, мамо!
Пошлють по хліб до магазину —
Бурчить:
— Ганяєте дитину!

Борис МИРОНЕНКО.

Пригоди Перченяти

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Перчанський телевізор

Шановні телеглядачі! Сьогоднішня наша передача присвячується образотворчому мистецтву.

На нашому телеекрані ви бачите не приміщення складу квашеної капусти чи вторсировини, а приміщення творчої художньої майстерні Тернопільського відділення республіканського художнього фонду. Що вивіска над отими нещасними дверима авторитетно й засвідчує.

Знаходиться ця майстерня не в забутому богом і людьми закапелку, а на центральній вулиці мальовничого міста Кременця. Від цього Кременець мальовничішим не стає.

Був намір, шановні телеглядачі, показати вам роботи кременецьких майстрів пензля. Але досить було нам глянути на оте приміщення, щоб перехотілося ступати за його поріг. Тому просимо пробачення, але на цьому змушені нашу телепередачу обірвати. Не з технічних, а з естетичних причин.

До побачення!

До наступного телебачення!

Страшне перо не в гусака...

«...Для зустрічі комісії по взаємоперевірці виділіть одного підсвинка і баранця, а тітка Настя хай підготує їх».

(З записки зав. господарством колгоспу).

Записав М. П. КЛУБЕНКО.

с. Ширяєве
Одеської області.

* * *

«Охорона праці — піднята на належний рівень, особливо при п'янках інструктаж обов'язково».

(З протоколу).

Виписав П. Ф. МАТЯШ.

м. Зіньків
Полтавської області.

* * *

«Слухали: Акт № 12.
Ухвалили. Списати з колишнього комірника Ковені В. І. вартість його м'яса і сала за рахунок колгоспу».

Записав Г. БАЖАН.

м. Пирятин
Полтавської області.

* * *

«Горілка в нетрезвому стані громадянам не відпускаєца».

Зав. маг. (Климов)».
Надіслала Н. Ф. ПОСОХОВА.

сел. Красний хутір
Вільшанського району
Кіровоградської області.

* * *

«В приміщенні нашого села, клубу Бодеки, покажеться фільм «Гола Маха».
Діти, яки не доросли 16 літнього року не допускати».

(Із реклами).

Надіслав В. ДЕМКО.

с. Ульборів Дубнівського району
Ровенської області.

«В зв'язку з тим, що коні по своїй старості не здатні забезпечити населення колгоспів хлібом і другими товарами широкого вжитку, споживче товариство просить правління колгоспу зняти коней з роботи і призначити на їх місце таке тягло, яке б змогло забезпечити колгоспників культтоварами і товарами першої необхідності».

(Із заявки).

—

«Прошу правління колгоспу замінити мені бичка на теличку, бо він гоняється за тещею і страшно не любить собак і всіх тих, що дразняться».

(Із заяви).

Повідомив А. ТЕРЧЕНКО.

м. Хорол Полтавської області.

* * *

«Продається півхати у лиця Мельника. Приходить без дна».

(Із об'яви).

Повідомив М. НЕДОСТУП.

м. Нікополь
Дніпропетровської області.

* * *

«Таких класиків, як Гоголь, Чехов, Некрасов, не залишилося: їх вивезли в інший район. Нам здається, що таке розміщення літератури не відповідає вимогам нормального задоволення потреб духовного життя».

(З кореспонденції).

Записав В. НЄМЧЕНКО.

Луганська область.

* * *

«До біологічної боротьби з шкідниками садів у нас широко залучені і різні корисні птахи-шпаки та синиці».

(Із допису).

Надіслав І. М. ВАШКЕБА.

Доманівці Ужгородського району
Закарпатської області.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

☆ Фельдшера села Фасова (Володарсько-Волинський район Житомирської області) А. А. Підгурського безпідставно звільнили з роботи, а потім, незважаючи на рішення народного суду про поновлення на посаді, до роботи не допускали. Про це розповідалося в одному з листів до Перця.

Як повідомив заступник міністра охорони здоров'я УРСР т. Шумада, фельдшера Підгурського поновлено на попередній посаді.

☆ У листі до редакції тваринники колгоспу імені Петровського (с. Пишки на Хмельниччині) обурювалися поведінкою завідуючого фермою великої рогатої худоби С. А. Баска, який систематично пиячив, грубо ставився до колгоспників, лаяв та ображав їх.

Після втручання в цю справу Перця, Баска з роботи завфермою знято.

☆ Редакцію повідомили про те, що провідники поїзда Сімферополь—Київ Н. Я. Колісниченко та А. Н. Коробка не посадили у вагон пасажира, інваліда II групи П. Д. Божка, хоча той мав квиток. У цій справі Перець звернувся до управління Південно-Західної залізниці.

Начальник Київського резерву поїзних бригад провідників вагонів т. Кучерук повідомив редакцію, що за порушення інструкції провідників Колісниченка та Коробку переведено на нижчі посади, а бригадиру поїзда Панфілову зауважено і звернено увагу на посилення контролю за роботою провідників під час рейсів.

ЗАКАРПАТСЬКІ СМІХОВИНКИ

(ПРО ПАНІВ ТА КАПІТАЛІСТІВ)

ФІЛОСОФІЯ КАПІТАЛІСТА

Із ряндя[1] є папір,
із паперу — гроші,
із грошей — банки,
із банків — позики,
із позик — боржники,
із боржників — жебраки,
із жебраків — ряндя...

НІХТО НЕ ВЧУЄ

Вулицею йшов багатий пан. До нього привітався прохожий, це був Микола Шугай[2]

— Пане, не скажете, на вулиці нікого нема?

Пан оглянув вулицю й відповів:

— Нема.

— І якщо крикнути, ніхто не вчує?

— Напевно.

— Тоді давайте сюди гроші, що награбували від бідних!

ГОЛОВА

Один з комуністичних послів у парламенті закінчив глибокообдуману політичну промову. Раптом з гурту «патріотичних» послів кинули в нього головкою капусти. Оратор ані трішки не знітився, підняв капусту і, тримаючи її високо в руці, сказав:

— Здається, під впливом промови один із ваших «патріотичних» колег стратив свою голову. Прошу зголоситися за нею, ось вона!

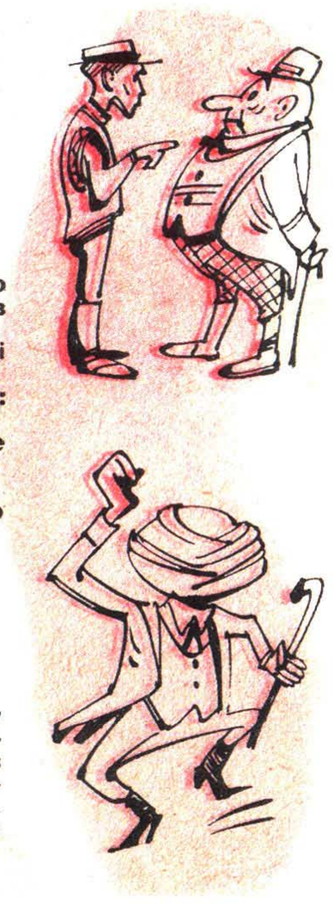

АГРАРНИЦЬКА ПОЛІТИКА

Промовець на зборах:

— Колеги аграрники![3] Я маю ідею, як би ми могли примусити селян працювати на наших полях за малу платню. Візьмімо на роботу кримінальників. Селяни будуть без праці, й тоді не залишається їм нічого іншого, тільки красти. Їх замкнуть, а ми тоді дістанемо їх як кримінальників на працю за дуже малу платню.

НЕДОБРА КНИЖКА

Піп кричить у неділю на проповіді:

— Найскоріше ведуть до гріха недобрі книжки, які ви, певно, маєте в себе. Принесіть ті книжки до мене, і я їх спалю.

На другий день півсела принесло попові до спалення податкові книжки.

ЮВІЛЕЙ

Одна фірма святкує ювілей. Шеф питається свого приятеля, яке добродійство треба зробити своїм службовцям, аби й газети писали. Той відповів:

— Найкраще, коли візьмеш мотуз і на оцій вербі повісишся. І службовці будуть раді, й газети писатимуть.

ВАРТО ПОДУМАТИ

— Чи тобі приходило коли-небудь на думку, що б ти робив, коли б мав стільки грошей, як, наприклад, Рокфеллер?

— Ні, але мені не раз приходило на думку, що робив би Рокфеллер, коли б мав стільки грошей, як я!

СМІХ І ПРАВДА

Колишній петлюрівський міністр ходить і жебрачить. Один милосердний чоловік дає йому милостиню і каже:

— Ось там, в тім домі, мешкає газда, якому зараз потрібно робітника!

— Сердечно дякую за пересторогу! — відповів міністр і втік жебрати в інше місце.

БАЖАННЯ

На суді питає суддя селянина, який убив пана:

— Суд засудив тебе на шибеницю. Перед смертю яке маєш бажання? Що просиш собі, то сповнимо...

— Тоді най повісять пана суддю замість мене.

---

[1] Лахміття.

[2] Шугай Микола — опришок, народний месник.

[3] Члени буржуазної аграрної партії на Закарпатті.

Друже Перче!

Кажуть, сільські Ради знаходять по вивісках. У нашому селі теж є вивіска, але приїжджі дивляться не на вивіску, а на вулицю. Якщо вулиця більш-менш упорядкована, значить, вона веде до сільради. Як тільки «більш-менш» кінчилось і почалися вибої, рівчаки, горби та калюжі, значить, сільрада вже позаду.

Так само у нас визначають, що в селі є кар'єр, де добувають каміння, і каменедробарка. Бо біля кожної калюжі і вибоїни ти можеш побачити піраміди з каміння. Якщо ти гадаєш, що каміння призначено для впорядкування вулиць і що його завезла сюди сільрада чи колгосп, то ти глибоко помиляєшся. Каміння належить жителям. Вони привозять його для своїх сараїв та льохів. А сільрада (хоч каміння і щебінь добувають на її території) мостити дороги й не збирається. Мабуть, тому в нашому селі й кажуть: швець не має чобіт, а Іванів — упорядкованих вулиць.

Від імені жителів села
М. ОЛІЙНИК.

с. Іванів Калинівського району
Вінницької області.

Невже тебе й досі ніхто не повідомив про цікаве починання, запроваджене на Сакському заводі будівельних матеріалів (директор т. Григор'єв) Кримської області?

З метою економії тут ліквідовано заводський транспорт і скорочено вантажників. Тепер будматеріали одного замовника навантажуються і відвозяться силами іншого замовника. Наприклад, наш колгосп 26 березня 1968 року одержав наряд на закупку каменя-черепашника — 5400 штук. Восьмого червня послали на Сакський завод машину й чотирьох колгоспників-вантажників. Вони навантажили камінь, перевезли на залізницю, а завод взяв і відправив той черепашник не нам, а іншому замовнику.

Бачиш, Перче, все робиться по-новому. Тепер ми сподіваємось, що т. Григор'єв і для нас знайде чиюсь машину й вантажників.

Ждемо!

А. ДЗЮБА,
голова колгоспу імені Енгельса.
К. ПОБЕРЕЖЕЦЬ,
бухгалтер колгоспу.

с. Ємилівка
Голованівського району
Кіровоградської області.

Слов'янська міжміська телефонна станція дешево продасть повний комплект деталей до двох дюжин стільців. Ні, це не вироби наших допоміжних майстерень. Ми ні стільців, ні деталей до них не випускаємо. Це — продукція Торезької меблово-складальної фабрики, куплена для потреб нашої станції. У них дуже зручна спинка. Випрасовані штани держаться на ній, як на ідеальній вішалці. Більш вагомого вантажу стільці не витримують. Вони розпадаються на акуратні рейочки, планочки, брусочки тощо.

Зібрати стільці в домашніх умовах дуже легко. Для цього їх треба сумлінно склеїти. Не так, Перче, як клеять бракороби Торезької меблово-складальної фабрики.

В. АРТЮХИН,
інженер Слов'янської міжміської телефонної станції.

Донецька область.

Чи тобі відомо, що наша «районка» тепер найоригінальніша з газет? Вона виходить без фотознімків. Місцевих. А все через майстрів із Дніпропетровської гарантійної фотомайстерні та з Харківського машинобудівного заводу імені Дзержинського. Ще в лютому цього року редакція здала в ремонт дніпропетровцям два фотоапарати, харків'янам у березні — один. Фотоапарати й досі там. До речі, наша редакція теж на місці.

Отож, нагадай, Перче, тим майстрам, що відремонтовані фотоапарати можна негайно надсилати до редакції райгазети «Прапор Леніна» в м. Широке Дніпропетровської області.

Адреса не змінилась. Змінилось лише обличчя газети. Але, як ти вже зрозумів, не з нашої вини.

В. ЩЕРБИНА,
фотокореспондент.
І. ОТВЕРЧЕНКО,
завідуючий відділом.

Уяви собі, скажімо, маляра, який, узявшись білити кімнату, поставив такі умови: а) що стіни після ремонту будуть або білуваті, або сіруваті, або бруднуваті; б) що стеля може взятися смугами та хвилями. Мабуть, такого маляра ти, Перче, просто б виставив за двері й покликав би іншого. А що робити нам, жителям Харкова, коли в приймальному пункті «Хімчистки» нас зустрічає об'ява: «Фабрика за смуги й різновідтінність відповідальності не несе». Порадиш іти до іншого пункту? Але ж і в іншому — така сама об'ява.

Чи не здається тобі, Перче, що оте «відповідальності не несе» пахне безвідповідальністю?

В. СТОРОЖУК.

м. Харків.

Наш дебютант

Друкуємо три малюнки студента Київського художнього інституту Володимира СОЛОНЬКА.

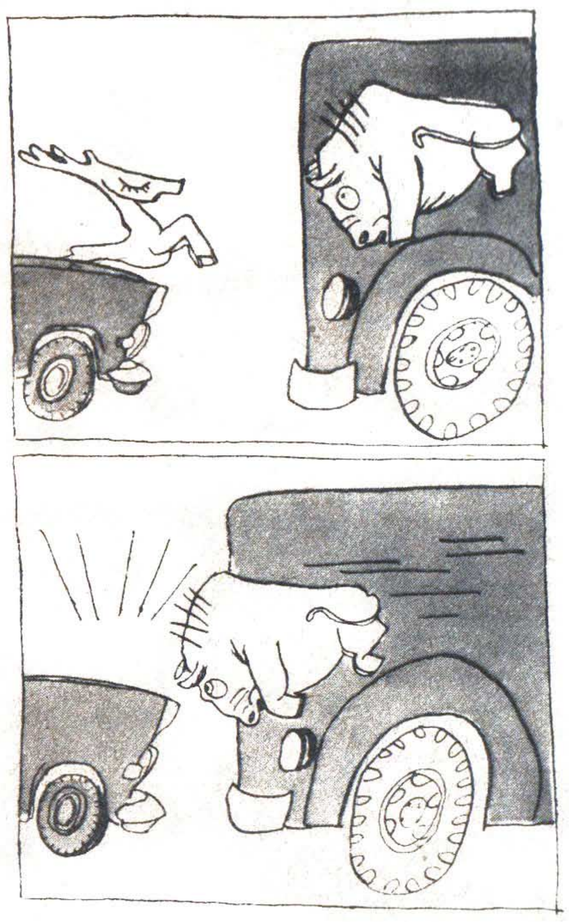

Без слів.

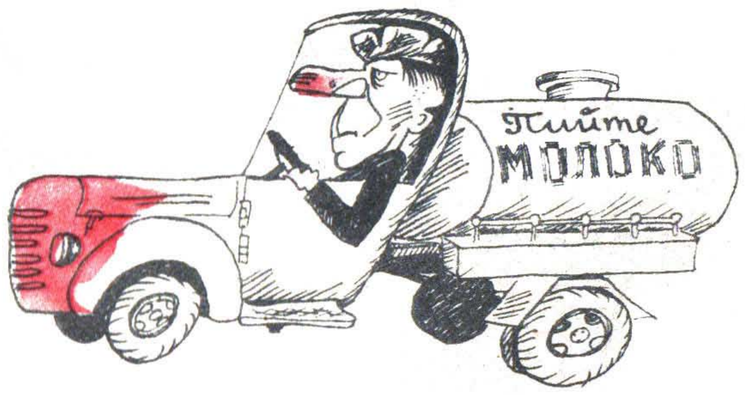

Без слів.

Без слів.

РЕПЛІКА

З ПРИВОДУ ОЛІВЦЯ І ВІНИКА

Куп'янськ, безумовно, — найбільший з усіх районних центрів Харківщини. Цього, гадаємо, ніхто заперечувати не стане. Але запевняти, що це і найчистіший районний центр, — не беремося.

На автобусних зупинках в Куп'янську багато різного сміття і бруду. Тут і обгортки з-під морозива, і коробки з-під сигарет та сірників, обривки газет...

Пейзаж, звичайно, не дуже привабливий. Якщо ж додати, що перший абзац цієї репліки нами списано з фейлетону «З олівцем по Куп'янську» («Перець» № 11 за 1966 р.), а другий — з замітки «Хіба ми не любимо наше місто?» (Куп'янська міська газета за 1969 р.), то можна твердити, що Куп'янськ вже три роки не підмітався.

А може, у Куп'янську віник і справді дефіцитний?

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК

Редакційна колегія:
М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

перець

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції журналу «Перець»:
Київ-47,
Брест-Литовський проспект, 94.
Тел. 41-82-12, 41-83-46, 41-83-79

Журнал «Перець» № 13 (815)
(на украинском языке).

Ціна 24 коп. на місяць.

БФ 16048. Здано до набору 6. VI. 1969 р. Підписано до друку 20. VI. 1969 р. Формат паперу 70×108 1/8. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн. друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54. Тираж 1 800 000. Зам. 02959.

Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна».
Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Отсканировал О.ЛЕСЬКИВ,
обработал А.ЛЕБЕДЕВ
для сообщества:
http://perec-ua.livejournal.com/

Мал. В. ГЛИВЕНКА

ВОВК І СЕМЕРО КОЗЕНЯТ

Індекс 74393